

Στη μνήμη του Χρήστου Γιανναρά - Του Μητροπολίτου Αργολίδος Νεκταρίου

/ [Γνώμες](#)

«Εκεί που σταματώ είναι μόνο ένα όνομα».

Στη μνήμη του [Χρήστου Γιανναρά](#).

Έφυγε ήσυχα. Τα τέλη του «χριστιανά, ανώδυνα, ανεπαίσχυντα, ειρηνικά».

Το απόγευμα νιώθοντας μια δυσφορία κάλεσε το φίλο του ιερέα και γιατρό π. Π.Μ. ο οποίος διέγνωσε πνευμονικό οίδημα. Προσπάθησε να μην του δείξει κάτι. Ο ίδιος

όμως είχε καταλάβει...

-Πεθαίνω, του είπε.

Ο π. Π. για να τον καθησυχάσει του είπε:

-Αν το λες σοβαρά ... ο άγιος Συμεών ο νέος Θεολόγος όταν ένιωσε ότι πεθαίνει, παρακάλεσε τους μοναχούς να του ψάλλουν τα νεκρώσιμα τροπάρια.

Είχε απόλυτη διαύγεια. Του απάντησε με σοβαρότητα

-Ξεκίνα!!!

Σε λίγα λεπτά έφυγε.

Στην κηδεία του δεν ακούστηκαν επικήδειοι λόγοι, ούτε συνθήματα(“Αθάνατος”, “θα ζεις”, κ.λπ.) κενού περιεχομένου.

Η εκκλησία κατάμεστη από φίλους και μαθητές του. Όλοι είχαν κάτι να πουν για τον άνθρωπο που τόλμησε, βγήκε μπροστά, άνοιξε δρόμους...

Ακούγοντας τα νεκρώσιμα τροπάρια, θυμήθηκα ένα ωραιότατο και εξομολογητικό του κείμενο, το οποίο παραθέτω στη μνήμη του:

«Σπούδασα μια ζωή τη θεολογία και τη φιλοσοφία, παθιάστηκα με τη σύγχρονη φυσική και την κοσμολογία, διάβασα ψυχολογία και πολλή ιστορία. Κι όλα αυτά ψάχνοντας το ένα και μοναδικό αίνιγμα που με βασανίζει: της ύπαρξης που μπορεί να ερωτεύεται αέναα και να μην πεθαίνει. Βρήκα την πληρέστερη απάντηση στους Έλληνες Πατέρες της Εκκλησίας - τη μεγαλοφυέστερη ως τώρα αποκάλυψη. Μα η αίσθηση της βεβαιότητας ότι μια μέρα, όχι πολύ μακρινή, το κορμί μου θα λιώσει στο χώμα, αυτό το κορμί με την ανατριχίλα των αισθήσεών του και το ξουράφι του μυαλού, το κορμί που μόνο με αυτό χαίρομαι την ομορφιά του κόσμου, ταξιδεύω στα μήκη και στα πλάτη της γης, χαμογελώ στους διπλανούς μου, χειρονομώ, μιλάω, ακούω μουσική και κάνω έρωτα - η αίσθηση πως το κορμί μου είναι προορισμένο να γίνει λάσπη, δεν ισοφαρίζεται ούτε και με τις γνώσεις της πατερικής θεολογίας, ούτε βέβαια με τον ίλιγγο των πληροφοριών της αστροφυσικής ή των συμπερασμάτων της ψυχανάλυσης, που υποχρεώνουν τον νου να ψηλαφήσει μια Υπέρτατη υπαρκτική ή αιτιώδη Αρχή. Εδώ και χιλιάδες χρόνια, στην κάθε διαδοχική στιγμή πεθαίνουν πάνω στη γη κάποιες χιλιάδες ανθρώπων, και ο δικός μου θάνατος θα είναι ένας ακόμα κόκκος στην άμμο των αμέτρητων θανάτων που συντηρούν την ατέρμονη κλεψύδρα. Μέσα σε αυτή τη ροή που παρασέρνει τον βίο μου όλο και πιο κοντά στο αναπότρεπτο τέλος, καμία ιδεολογία και καμία γνώση ή επιστήμη δεν μου φωτίζει ένα στήριγμα να κρατηθώ, να μη βουτήξω κατακέφαλα στη δίνη του παραλόγου - όσο για τα προγράμματα κοινωνικού μετασχηματισμού και το διαλεκτικό προτσές της Ιστορίας, γι' αυτά

καγχάζω δίχως τύψεις εγώ ο μελλοθάνατος. Εκεί που σταματώ είναι μόνο ένα όνομα. Όχι ιδέα ή έννοια, αλλά μόνο όνομα-«σημείο» ζωής προσωπικής, επώνυμης και ταυτόχρονα καθολικής: το όνομα Χριστός Ιησούς. Στα όρια της προσωπικής αναφοράς που επισημαίνει, οι ιδέες ξευτελίζονται, οι έννοιες αχρηστεύονται, το αίνιγμα του έρωτα και του θανάτου παύει να με περιμένει σαν Σφίγγα στο σταυροδρόμι. Και κάθε λόγος πέρα από αυτό το Όνομα μοιάζει περιττός».

Αγαπητέ Χρήστο, καλή Ανάσταση!!!

Ο Αργολίδος Νεκτάριος.